

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Českosobratrské církve evangelické
v Praze 5 - Smíchově

Vánoční pohádka o trpělivosti

Dva andělé, Azael a Gabriel, se vydali podívat se na svět. Neviditelně procházeli ulicemi měst a vesnic. Azael se rozhodl vyslovit svoji pochybnost: „Nemyslíš si, Gabrieli, že ten Hospodin, čest jeho moudrosti, je trochu naivní? Chce, aby lidé byli jako on. Do srdcí z hlíny jim vložil sen o dokonalosti – myslíš si, že jim to dělá dobře? Podívej se na ně. Od rána do večera pracují nebo stále na něco čekají. Jsou z toho celí nešťastní.“

Vešli do jednoho z vesnických domů. Za stolem sedí starý muž. „Dal bych si rajskou,“ říká své milované stařence. „Co to povidáš? Vždyť všechna rajčata jsou ještě nezralá,“ zasměje se stařenka. „Tak bych si dal míchaná vejce,“ nedá se odradit muž. „Jako bys nevěděl, že nové slepice ještě nenesou,“ prohodí přes rameno žena.

„Vidíš!“ řekl Azael, když letěli nazpátek k nebi. „Tak je to se vším! Zasejou na jaře a pak čekají. Stále pracují a stále si musí něco odríkat. Věčně na něco čekají.“ „Těší se, až jim práce přinese plody,“ namítl Gabriel. Azael neposlouchal. „Vím, jak je udělám šťastné!“ pokračoval v přemýšlení. Když se vrátili do nebe, Azael začal svůj velký experiment. V nebeské továrně udělal zázračnou kuličku. Stačilo ji hodit do vody a voda se v mžiku proměnila na rajskou. Pro vše, co lidé chtěli, vyrobil vhodnou kuličku. Jestli chtěli guláš, použili kuličku G. Když se najedli a chtěli oddychovat u Dvořákovy hudby, do skříňky na stole vhodili kuličku podle osobního výběru a hudba začala hrát. Když se chtěli projít jarním lesem, tak si lehli na gauč, do poháru s vodou vhodili růžovou kuličku a jarní příroda se procházela kolem nich. „Podívej se!“ ukazoval Azael Gabrielovi své dílo, „jací jsou spokojení!“ A skutečně – lidé si na celé zemi užívali život. Když chtěli jíst, vybrali si kuličku, když si chtěli porozprávět, kulička si s nimi popovídala. V okamžiku měli to, co si usmysleli. – Problém byl, že jim přestávalo chutnat. Azael musel pracovat s čím dál větším nasazením. Vyráběl nové, chutné, zábavné kuličky se stále překvapivějším obsahem. Hrozilo totiž, že ten šťastný nový svět zaplaví nuda...

Jenže materiál na výrobu kuliček mu časem začal docházet. Do stroje totiž házel vše, co do té doby tvořil svět. V ocelovém hrdle velké drtičky mizely lesy, louky, ptáci, zvířata, pohoří, moře, a nakonec v něm začaly mizet dokonce i hvězdy a planety. Ve výrobě bylo potřeba pokračovat. Stále se totiž objevovala stará lidská trápení.

Lidé se nejvíce trápili mezi sebou navzájem. Říkali tomu Láska. Člověk zatoužil po druhém člověku, a tak se trápili. Nejdříve první chtěl a druhý nechtěl. Pak zas druhý chtěl a první nechtěl. Azael tedy přišel s kuličkou lásky. Když si ji lidé rozpustili ve skleničce, chtěl pak jeden i druhý. Jenže tím se vše pomotalo. Každý byl chvíli s každým, ale ve skutečnosti nikdo nebyl s nikým. V tom šťastném světě se lidé navzájem nepotřebovali, jenom se navzájem používali. Zdálo se, že lidé jsou konečně spokojeni. V momentě, když to vypadalo nejlépe, začaly nečekané problémy. Děti, které se do nového světa rodily, nikdy neviděly skutečné rajče, nikdy nenavštívily skutečný les, neuslyšely skutečnou hudbu, nečetly skutečnou báseň. Mladým té nové generace se zázračné kuličky nelíbily. Odmítali je jíst. Říkali: „To je na nic! To je jen kulička, jen chemie! Není tady žádná láska, žádné rajče, žádný les, žádná hudba.“

Tedy se Gabriel lekl a vběhl do Azaelovy továrny. V kovovém trychtýři mizely poslední zbytky světa. „Dost!“ zakřičel Gabriel. „Už příliš dlouho trvá tvůj experiment! Proměnil jsi Hospodinův svět na poušť!“ Azael provinile zašeptal: „A co chceš teď dělat?“

Maroš Kláčko

Vážení čtenáři,

když na mou prosbu o „úvodníček“ bratr farář poslal v e-mailu kromě přiloženého textu lakonické sdělení „Taková pohádka jako úvodníček“, představil jsem si, jak letošní vánoční číslo otevřeme příběhem, který vnese útěšnou pohodu do našich srdcí. Jak jsem se mylil! V hávu pohádky se skrývá závažná moralita (tj. středověké alegorické drama s morální tendencí), která shodou okolností zapadá do ladění většiny textů této Alfy a Omegy. Tento antiutopický příběh je podle názvu „o trpělivosti“, ovšem vtip je v tom, že kvůli okamžitému uspokojování lidských tužeb se trpělivost stane zbytečnou – pilulky štěstí se fabrikují ve velkém, distribuují všem a účinkují okamžitě. Lidem nezbývá než si užívat, a ještě tak si vymýšlet, na co by ještě měli chuť. Postihne to však i vztahy mezi lidmi: „Každý byl chvíli s každým, ale ve skutečnosti nikdo nebyl s nikým. V tom šťastném světě se lidé navzájem nepotřebovali, jenom se navzájem používali.“ Ano: oni už vlastně nežili, jen si užívali a navzájem se používali. Z života se stal pouhý spotřební statek.

Vždy inspirativní Jan Jelínek tentokrát přispěl textem, který má – na rozdíl od Vánoční pohádky o trpělivosti – dosti pochmurný název. Nenechme se jím odradit, autor se spíše ptá, proto také to „asi“ vložené do titulu. Ale autor se zároveň trápí: podobně jako bratr Kláčko nad povrchností bezbřehé svobody konzumerismu, bratr Jelínek nad povrchností bezmyšlenkovité svobody politické. Prvý nepřímou vybízí k trpělivosti a zdrženlivosti; druhý nás přímo vybízí, ať usilujeme o moudrost a neváháme ji uplatnit jako myslící občané. Ať jsme solí země.

Sestra Ester Kopecká připravila rozhovor se sestrou Blankou Hájkovou, která přišla do našeho sboru zhruba před deseti lety. Je to až trýznivě otevřená výpověď o pohnutém osudu a osobní statečnosti.

Sestra Žofie Vobrová uzavírá číslo článkem, jakož název voní Vánoce, i když s nimi souvisí stejně málo jako úvodní Vánoční pohádka o trpělivosti. Podává stručné ohlédnutí za osudy Betlémské kaple od jejího založení, přes její pobělohorské vyvlastnění ve prospěch jesuitů a josefinské zbourání, až po její problematické znovupostavení a současné využívání.

Jan Horálek

Demokracie už asi dosloužila

Vlastně jsme si to měli uvědomit už dřív. Také si to někteří uvědomili. Znamý je výrok britského premiéra Winstona Churchilla: „Liberální demokracie je ten nejhorší způsob vlády, jaký znám. Až na to, že neexistuje žádný lepší.“ Když jsem ho slyšel prvně v době totality, přišla mi ta první část věty jako něco nadneseného – něco, co Churchill řekl jen proto, aby věta zněla zajímavě a líbila se.

Svobodu a demokracii jsem kladl vedle sebe a považoval je za navzájem neoddělitelné. Až nyní zjišťuji, jak hluboce jsem se mýlil. Svobodu nám dal a stále dává Bůh. Demokracie je lidský vynález a Churchillova věta mi přijde logická. Bídne je naše pochopení demokracie. Demokracii pojmáme jako vládu většiny. A tady je ta chyba. Už staří filozofové říkali, že dvě třetiny lidí nemyslí. A dvě třetiny znamenají většinu. Ale pokusy určit, kdo patří do té myslící menšiny, která by měla mít právo vládnout, dopadaly vždy tragicky. Pokud můžeme, braňme tomu!

A co tedy dělat? Snažme se patřit vždy k té myslící menšině a usilujme o moudrost. Rozhodně nikoho nevybízím k pohrdání demokracií, ale nebudme nešťastní, že volíme jako menšina. Naopak: snažme se patřit vždy k té myslící menšině a usilujme o moudrost.

Na obhajobu našeho státního zřízení je ale nutno podotknout, že nežijeme v zemi, kde většina si může dělat, co chce, ale žijeme v demokratickém právním státě, kde moc většiny je omezena ústavou a zákony.

Můžete namítnout, že ústava a zákony také byly schváleny tou nemyslící většinou. Měli byste pravdu, ale doufám, že tak dochází alespoň k určitému omezování zlovůle většiny.

Naštěstí my křesťané máme jinou možnost, jak se v tomto světě orientovat. Ježíš nás vybízí, abychom hledali především jeho království, a ujišťuje nás, že ostatní nám bude přidáno. Jak ale máme Boží království hledat?

Ježíš o něm mluví vždy tak trochu vyhýbavě – říká, že s Božím královstvím je to tak, že nás teprve čeká.

Boží království v plnosti nastane až s druhým příchodem Ježíše na tuto zem, ale již teď můžeme a máme hledat a spoluvytvářet pokoj. Oblíbené a často používané rčení na Evangelické teologické fakultě je, že Boží království se k nám již nyní eschatologicky „vlamuje“.

Co bych tedy navrhoval:

Nebudme zkrroušení z toho, že v demokratických volbách naše hlasy nepatří k těm, které vyhrávají, ale usilujme o moudrost a jí se nechme vést. Pán Ježíš nás nazývá soli země. Soli také není zapotřebí nijak velké množství a změni chuť celé polévky. Naopak moc soli udělá polévku nepoživatelnou. Podobně málo kvasu prokvasí celé těsto. Tak i hlas lidí věřících, byt tvořili jen menšinu velikosti hořčičného zrna, může v demokratických volbách dodat novou vůni a chuť celé společnosti.

Jan Jelínek

Rozhovor s Blankou Hájkovou

Blanka Hájková není členkou našeho sboru „odjakživa“, přesto ji určitě všichni znají. Při bohoslužbách chybí jen výjimečně a je nedílnou součástí sboru. Jak dlouho se s ní už můžeme vídat, kudy vedla její cesta do smíchovského sboru a co ji v životě utvářelo, si můžete přečíst v následujícím rozhovoru.

Do smíchovského sboru jste začala chodit před několika lety. Vybavíte si prosím, kdy to bylo a kdo byl tehdy farářem?

Farářem byl Ivo Mareš, ale nevzpomenu si, kdy přesně to bylo. Může to být asi 7 až 10 let. Ono to hrozně utíká.

Co Vás na Smíchov tehdy přivedlo?

Seznámila jsem se s Ivem Marešem a on mě tam pozval. Já jsem dřív chodila ke Klimentu, ale už jsem tam dál chodit nemohla, protože lidé, kteří mě tam vozili, se odstěhovali. A já jsem vlastně neměla, kam jít. Ale ke Klimentu jsem se dostala takovou zvláštní cestou a myslím, že to byla Boží cesta. Kdysi jsem se totiž dostala do sekty.

Opravdu? Do jaké? Jestli Vám tedy nevádí o tom mluvit.

Já vlastně nevím, jak se správně jmenovali. Byli to protestanti odněkud z Ameriky a říkali o sobě, že jsou prvotní apoštolové. Chodila jsem k nim, ale dostali jsme se do konfliktu, protože několikrát změnili moje rozhodnutí. Nebyla jsem už schopná se přes to přenést. K rozhodnutí od nich odejít jsem dospěla tak, že jsem se v noci hodně a úpěnlivě modlila a ráno jsem si byla naprosto jistá a nikdo se mnou nehnul. Tak jsem odtamtud odešla. V té době jsem si zrovna dopisovala s jednou Francouzskou, která byla evangelička. Popsala jsem jí tuhle příhodu a ona nelenila a zavolala svému francouzskému evangelickému faráři, který trochu uměl česky, a ten zas zavolal panu faráři Hájkovi od Klimenta. A pak mi jednou zvonil telefon, tak říkám: „Prosím, tady Hájková.“ A na druhé straně: „Tady shodou okolností taky Hájek“. Tak jsme se domluvili. Pan farář byl Hájek, varhaník byl Hájek a jeho manželka měla roztroušenou sklerózu. A tak jsem si řekla, že tam patřím.

Když bychom se vrátili ještě k té sektě. Máte pocit, že Vám tato zkušenost něco dala, vzala, někam Vás to posunulo, či nasměrovalo? Jak byste tuto zkušenost hodnotila i v kontextu Vašeho následného členství v evangelické církvi?

Vlastně jsem znovu uvěřila v Boha. Jsem pokřtěná v katolické církvi a jako malé dítě mě otec bral do katolického kostela. Mně se tam moc nelíbilo a jako malá jsem tomu moc nerozuměla a nikdo mi nic nevysvětlil. Časem jsme s jednou kamarádkou mívaly čtení na konci bohoslužby, ale nebraly jsme to jako něco významného. Později mě to nějak přestalo oslovovat a vzdálila jsem se tomu. V té sektě byl Bůh přítomen, ale těžko se to popisuje.

Díky těmto zkušenostem máte teď možnost srovnání života v různých společnostech. Je na sborovém životě smíchovského sboru něco, co Vám připadá hezké či zajímavé, a kde byste naopak viděla prostor pro zlepšení, co byste uvítala a zatím to na Smíchově nemáme?

Když jsem chodila ke Klimentovi, bylo tam hodně starších lidí, ale měla jsem s nimi dobré vztahy. Na Smíchově jsem hned viděla, že je to „mladší“ sbor, a cítila jsem přátelskou atmosféru. Navíc mi členové sboru hodně pomáhají. Nejvíc asi Honza Rybář, který mě vozí a zařídí mi i spoustu jiných věcí, to je velká pomoc. Ale taky Láďa Wagner mi hodně pomáhá a je na mě moc hodný a blízko k sobě máme i s Marcelou, se kterou jsme do sboru přišly tak nějak stejně.

Mohla byste nám prosím ještě říct něco o sobě, odkud pocházíte...?

Určitě. Narodila jsem se 28. srpna 1962 v porodnici v Příbrami. Žili jsme na vesnici s babičkou a dědou, a ještě s prababičkou. Matka byla bohužel nemocná, měla roztroušenou sklerózu. A já ji mám taky. U mě se to začalo projevovat od 21 let, ale nebylo to na mně tehdy ještě vidět, vidět to bylo až tak ve 33 letech. Ale to jsem ještě chodila. Dětství jsem vnímala jako moc fajn. Docela dobře jsem se učila, takže po základní škole jsem šla na gympl, kam mě vzali bez zkoušek, a pak na Vysokou školu ekonomickou v Praze na zahraniční obchod. To bylo začátkem 80. let. Když jsem dostudovala, už jsem zůstala v Praze a začala pracovat. Jenže v té době se už začala projevovat ta nemoc. Sice to na mně ještě nebylo vidět, ale byla jsem hrozně nevykonná. Docela jsem se nabřečela, chodila jsem dokonce do práce v pět hodin ráno, abych to všechno stihla. Bylo to hrozné, a stejně jsem nebyla dobrá. Ale já jsem tehdy nikomu neřekla, že jsem nemocná. Změnila jsem i práci, v dalším zaměstnání jsem byla pár let, ale platili mi hrozně málo.

Vrátím se ale ještě ke své rodině. Stále se vídám se svou tetičkou, sestrou mé maminky, která je zároveň moje kmotra a vždycky se o mě hodně starala. Teta, to byla vždycky jistota, ale teď už je taky stará. Sourozence nemám, ale občas se vídám se svými dvěma bratrance, jeden mě pravidelně každý rok vozí do lázní. A ještě jsem v kontaktu s mamčinou sestřenicí Maruškou, se kterou jsme se vždycky hodně stýkaly.

Nemoc asi hodně ovlivňuje Váš život, že? Máte ale možnost dělat i věci, které Vás baví a dělají Vám radost?

Bohužel ta roztroušená skleróza už došla tak daleko, že mám strašně málo sil. Ráno to bývá dobré, ale večer mě už bolí celé tělo a cítím velkou únavu. Dopoledne, kdy mám ještě sílu, se starám o byt a o sebe. Naštěstí ještě můžu trochu chodit, tak to docela jde a jsem schopná základní věci zvládnout. A co mě baví? Mám třeba knížky, ale poslední dobou skoro nečtu, protože mám problémy i s očima. A to jsem dřív byla velká čtenářka, tak ráda jsem četla a vím, co to je, když člověka knížka vtáhne do děje, to je krásný pocit.

Ještě mě napadá jedna otázka, která je ale spíš tak trochu prosba o radu. Řada lidí není úplně běžně zvyklá být v kontaktu s někým, kdo je na vozíčku. Bývají pak leckdy v rozpacích a nevědí, jak s takovým člověkem komunikovat, jestli zůstat stát, nebo si dřepnout, nebo si podat židli, aby vyrovnali výškový rozdíl. Mám na mysli třeba konkrétně při povídání u kávy po bohoslužbách v chrámové předsíni. Co je podle Vás nejlepší, abyste se Vy i ti druzí cítili pohodlně a příjemně?

To vůbec nevnímám, neřeším to. Někdo si ke mně sedne, třeba takový Aleš, ale jinak zvednu hlavu a je to.

Necítíte se tedy trochu bokem kvůli tomu, že jako jediná jste u nás na vozíčku?

V žádném případě ne. Myslím si, že je moc dobře, že na Smíchov chodím. Jednak že slyším slovo Boží, mám ráda Maroše i jeho kázání, a samozřejmě kvůli těm lidem. Je mi tam dobře.

Ptala se Ester Kopecká

Betlém v Praze

„Pojďte s námi do Betléma, tam něco uslyšíte,“ říkali si lidé na setkání na ulicích v Praze. Do Betlémské kaple přicházeli lidé zblízka i zdáli poslechnout si kázání Jana Husa, mistra slavné Karlovy univerzity. Hus kázal v Betlémské kapli od roku 1402, ale navazoval už na více než dvacet let starou tradici.

Betlém znamená hebrejsky dům chleba a v zakládací listině z roku 1391 to vyjádřil Hanuš z Milheimu taktó: „Rozhodl jsem, aby se tato kaple jmenovala Betlém, to se se vykládá dům chleba, neboť se má za to, že se tam má sytit obecný lid a Kristovi věrní chlebem svatého kázání...“ Hanuš z Milheimu podpořil stavbu i finančně, kramář Kříž na ni věnoval zahradu a jednopatrový dům. Oba patřili ke skupině kolem následovníků Jana Milíče z Kroměříže, kteří se zaujali pro úkol obrody národa v kázáních i praxi. Tak z podnětu Milíčova, který kázal v nedalekém kostele sv. Jiljí, vzniklo centrum Jeruzalém, azylový dům pro lidi v bezvýchodné situaci, na místě pochybné čtvrti zvané Benátky. Jeruzalém byl zrušen dva roky po Milíčově smrti a trvalo dvacet let, než se daly znovu síly dohromady a vzniklo středisko nové, také s biblickým jménem – Betlém. Betlémská kaple neměla status farního kostela, nemohly se tam konat ani další obřady a služebnosti. Hlavním vybavením byla kazatelna, prostor oproti jiným stavbám byl opravdu veliký. A ten Husovi posluchači zaplnili, kázalo se tehdy každý den, v neděli i vícekrát.

Kázání Jana Husa měla mezi lidem velký ohlas, kázal totiž česky (ne latinsky nebo německy) a zasáhl svými podněty život prostého člověka; ale protože Hus nazval pravým jménem i situaci v církvi, bylo mu v krátké době znemožněno v kapli dále působit. Jeho přítomnost v Praze znamenala interdikt. Hus nakonec Prahu opustil a vydal se hájit své učení do Kostnice.

Ale Betlém přirostl Husovi k srdci. V jednom ze svých posledních dopisů z Kostnice píše Pražanům: „Také prosím vás, zvláště Pražané, abyste na Betlém byli laskaví, dokud Pán Bůh dopřeje, aby v něm Boží slovo kázali. Pro to místo ďábel se rozhněval a proti němu faráře i kanovníky popudil. Spatřil, že jeho království na tom místě se rušilo. Doufám v Pánu Bohu, že to místo zachová podle své vůle a učiní v něm prospěch větší skrze jiné, než jest skrze mne nedostatečného učinil.“ To bylo 10. června 1415.

Po Husovi kázal v Betlémě M. Jakoubek ze Stříbra, po jeho smrti se tam objevují ještě tři velká jména: mistr Václav z Drachova, mistr Václav Koranda, mistr Pavel ze Žatce.

Betlémskou kapli používala dále univerzita, byla i místem, kde byli v kryptě nebo na hřbitově před kaplí pochováváni univerzitní mistři (mezi nimi např. Jiří Melantrich z Aventina 1580), nikdy ale už nedosáhla své bývalé slávy.

Nové využití se naskytlo po vydání Rudolfova Majestátu, kdy se i Jednota bratrská stala uznanou církví a mohla působit i v Praze. Dne 4. prosince 1609 bylo podepsáno vyrovnání univerzity a betlémských farníků o postoupení Betléma Jednotě bratrské.

Situace se však náhle změnila po Bílé hoře. F. M. Bartoš v knize *Z dějin kaple Betlémské* píše: „Ihned po kapitulaci Prahy byl Betlém vyšturmován a zloupen. Kostel zůstal dlouho uzavřen, a když se univerzita konečně trochu vzpamatovala a začala se o kapli starat, bylo jí roku 1622 odňato Karolinum a s ním i Betlém a obojí odevzdáno jezuitům. Ti odstranili nejdříve vše, co připomínalo reformační minulost Betléma, zejména Husovu kazatelnu, a ustoupili na čas dominikánům od sv. Jiljí.“

Po zrušení jezuitského řádu r. 1773 byla kaple ještě nějaký čas spolu s přilehlým seminářem ponechána bývalým jezuitům, v roce 1784 byla definitivně uzavřena. Pražský evangelický sbor, který byl v Praze po vydání tolerančního patentu založen, se snažil kapli získat, ale marně. Kaple byla 1786 zbořena. Na jejím místě byl postaven obytný dům. I ten se evangelíci později snažili odkoupit. Po skončení druhé světové války byl dům jako německý majetek zkonfiskován státem. O znovupostavení Betlémské kaple (v roce 1953) se zasloužil nový režim, ale pojal ji jako památník revoluce. Dnes vlastní kapli Vysoké učení technické, využívá ji pro slavnostní příležitosti a umožní zde konat i ekumenickou bohoslužbu ve výroční Husův den.

Betlémskou kapli můžeme navštívit jako muzeum a historickou památku. Několik let se v kryptě kaple konají vánoční výstavy betlémů a lidového umění. Stejně tak i letos. Betlémská kaple opět stojí ve středu Prahy, v srdci Čech, Husův Betlém se vrátil. Vrátil se i Husův duch? Protože betlém znamená dům chleba, mohli bychom jej najít jako chléb kázání slova Božího i dnes tam, kde se hlásí k odkazu mistra Jana Husa, snad i v kostele Na Doubkové nebo také v Betlémské kapli, té na Žižkově, v Prokopově ulici. Evangelíci ze sboru Žižkov I. nazvali svůj kostel postavený v roce 1914 Betlémskou kaplí.

Žofie Vobrová (prosinec 2019)

Vánoční kalendárium

22. 12.	Neděle	10:30	Bohoslužby s večeří Páně - Martin Putna
24. 12.	Středa	18:30	Hudební nešpory - Benjaminn Britten - Chvála koled, M.Putna - vánoční čtení
25. 12.	Neděle	9:30	Bohoslužby s večeří Páně - Maroš Klačko
29. 12.	Neděle	9:30	Bohoslužby - Maroš Klačko
1. 1.	Pondělí	16:00	Bohoslužby s večeří Páně - Petr Brodský
6. 1.	Úterý	9:30	Bohoslužby s večeří Páně - Petr Brodský

Několik výroků namísto humoru

Osvojte si tempo přírody: jejím tajemstvím je trpělivost.

Ralph Waldo Emerson

Není špatné tu a tam se přestat honit za štěstím a prostě být šťastný.

Guillame Apollinaire

Ať král, či rolník, nejšťastnější je ten, kdo nachází mír ve svém domě.

Johann Wolfgang Goethe

Jenom živobytí nestačí... Člověk potřebuje sluneční světlo, svobodu a pár květin.

Hans Christian Andersen

(Vybrala

Libuše Masarová)

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5 - Smíchov

Telefon: 251 564 204 Web: smichov.evangnet.cz E-mail: smichov@evangnet.cz Bankovní spojení: 2300335514/2010

Rediguje redakční rada ve složení: Jan Horálek (vedoucí), Maroš Klačko, Ester Kopecká, Aleš Kratochvíl, Martin Pícek (grafika), Žofie Vobrová, Marcela Vydrželová. Jazyková korektura Libuše Masarová.